Питање КиМ као разделница између младости и старости

Пише: Горан Ђорђевић
уторак, 19 фебруар 2008 00:53

Актуелност питања Косова и Метохије, старо је колико и почетак краја српске средњевековне државе. У том смислу се може рећи да је Косово и Метохија, каткад као проблем, а углавном као светао национални циљ, пратио или оптерећивао многе генерације Срба. И све генерације су имале увек и изнова и јасан и гласан став. У данашњем тренутку видљиви су само дисконтинуитети у хомогеним ставовима Срба према Косову, док континуитет као смерна борба за Косово и Метохију остаје скрајнут. Данас, таквом стереотипу увелико помажу средства масовних комуникација, која по правилу добро користе стање збуњености нације.

Српско вишеструко поларизовано друштво, данас је угрожено агресивним покушајима да се питање Косова и Метохије представи као питање старих генерација Срба, која још увек уживају у митоманској прошлости, у свом атавистичком погледу на свет у себи, и свет око себе. Са друге стране су младе генерације Срба, одрасле у периоду од 8 . седнице, до НАТО бомбардовања и седмогодишњих транзиционих промена. Тако креатори српског јавног мњења, и домаћа псеудоелита, предстаљају младе Србе као атеистичке љубитеље интернета, који у магновењу од Гранд Параде, до гламураме, замишљени над белом шенгенском листом и загледани у прекограничне високо постављене плотове ЕУ, не желе да им животи и даље буду оптерећени и обележени борбом за део давно изгубљену територију, знану само као вечити проблем.

Напред наведена тврдња представља највеће подметање у борби за очување државе, подметање веће од теза о српском фашизму, кратке историје Ноела Малколма или босанског мултикултурализма. Данашње младе генерације Срба јесу оптерећене изазовима, који су страни, вршњацима у Европи, али да ли су изазови и изгубљене битке родитеља, резултирале равнодушношћу младих, или се питање може поставити као «Чиме се од младости може откупити освећено Косово?»

Сасвим површан поглед на новију историју Србије јасно указује на закључак да је све националне битке добијала српска младост, а да су све победе и жртве младости прокоцкали и поништили стари. На том месту су незаобилазни примери Младе Босне, 1300 каплара, Омладински штаб 50, жртвава са Сремског фронта, српске демократске

омладине, студентских протеста током деведестих. Стари се нису задржавали на рушевинама краткотрајно остварених националних циљева, већ су свој поход наставили увођењем нових идеологија југословенства, братства и јединства, самоуправљања и квази европског либерализма.

Површан је и погрешан утисак да су данашње генерације младих Срба, спремне да се, не окрећући поглед ка отаџбини, претворе беспоговорне патуљке, евроатланских интеграција, који у Европу улазе «са туристичким ранцем на леђима и потрошачком корпом у руци» како писац рече.

И данас, међу заговорницима изгубљених битака, и пресуђених судбина, највише има старих, и то оних, баштиника идеја из 1968. године, само(за)довољних представника лево либералног морала. Реч је о генерацијама које своју протраћену младост желе да надоместе, новим и увек погрешним потврдама својих младалачких опсена. Тако се кроз даље разграђивање државе, разграђује и младост, и будућност која се може само на младости засновати. Тако се врши перфидно одузимање младалачке енергије која на првом месту подразумева активан однос према свом животу, у својој земљи, у чијем је корену осећај нетрпељивости према свим облицима неправди, што представља основ за осећај заједничке припадности и даље солидарности и посвећености животу.

Тако на један чудесан начин, старија генерација, огрезла у лево либералном моралу, остаје чврсто на позицијама неразумевања српског питања на Балкану, и на тај начин производи један посебан вид конзервативизма у свој истрајности својих политичких начела, која данас опстају само контролисаним новчаним упумпавањем и урођеном или годинама стеченом злонамерношћу. Неразумевање проистиче из чињенице да су стари своју бунтовну младост изједначили са својим (пра)старијима и на тај начин је заувек изгубили, па следствено томе, чуди сваки отпор данашње младости свему ономе што код нас опстаје, ево већ 70 година. На делу је подухват да се и данашња младост увери у сулудост сваког отпора, прихвање сваке полуидеје, и сваког магловитог циља. Зато је у праву С. Деспот када говорећи и старој генерацији и њеном конзервативизму, закључује да је «...њен данашњи неоконзервативизам ствар физиолошког, а не духовног сазревања!» .

Без обзира на опште слуђивање, које траје већ деценијама, очигледно је да младост ништа није изгубила од свог активизма, од своје нетрпељивости према учмалости, и презиру према свакој самодовољштини. И таква младост, која је у Србији сазревала на сурогатима политичких и државних идеја, на погрешним примерима јунака, данас није део става (претвореног у дириговани покрет), да су све националне и државне битке

изгубљене. Тешко ће се српској младости објаснити да је пад Книна, био најбоље решење за Србе у Хрватској у светлу борбе против Милошевића, или да Босну и Херцеговину треба више волети од Републике Српске, да су Косово изгубили неки други, а да нам га сада не дају много јачи, те да је време за заборав свих категорија који су саставни део бића сваког слободног човека, младог или старог. Уколико се наведеном дода и парадоксална чињеница да су заговорници предаје у виду независности Косова и Метохије, управо припадници генерација које нису доживеле рат и све оно што рат са собом носи, док су млади који су или у детињству или у младости доживели рат, са сим искуствима и даље на становишту борбе за државу, феноменологија старих добија и димензије патологије.

Управо је у томе и задатак српске младости. Да, кроз никад прекинуту борбу за очување државе, немирење са поразима, избори своју будућност, али уједно и пружи пример старима, уколико су они у стању да након свега прихвате постојање апсолутиних вредости, и то на првом месту младост као апсолутну вредност. Такво разумевање младости јесте основ генерацијског заједништва, које заобилази и поражава принцип револуционарног оцеубиства, те као такво представља искуствени и етички спој прошлости и будућности.

У Нишу, 14.02.2008.године